ATEŞ!

ÇOCUKLARA HAFTALIK DERGİ

SAYI: 43

15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ARKASI VAR

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL:I CİLT:2 SAYI:47

15 TEMMUZ 1953

Çıkaran
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28898

Yazı İşlerini fiilen idare eden
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
MATBAASI

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

Hikâye

KORKUNÇ İTİRAM

Yazan : Oğuz ŞENEMRE

Gayet güzel döşenmiş bir yazıhane. Perdeler inik, yazı masasının üstündeki abajur yanmakta ve odayı hafifçe aydınlatmakta. Maroken koltuklar düzgün yerleştirilmiş. Kül tablalarında ne sigara külü, ne de izmarit var. Yağlı boya duvarlarda hiç resim yok.

Masada güzel giyinmiş ve şeytanca gülümseyen birisi oturuyor. Bir şeyler düşündüğü muhakkak. Arasıra kapıya bakıyor ve gene eski haline dönüyor.

Derken kapı açıldı ve içeriye gülerekten, orta yaşlı bir adam girdi. Masada oturan eski vaziyetini hiç bozmamıştı. Onun, "Bonsuvar" demesine bile karşılık vermemişti. Öteki bir maroken koltuğa oturdu ve :

— Eeee! dostum, işimiz bitti sayılır. Hiç falso yapmadan başardık. Epey heyecanlı günler geçirdiysek de ehemmiyeti yok...

— . . . . . !

— Canım, neye susuyorsun. Bir şey mi oldu?

— Hayır.

— Öyle ise mesele yok. Ben hisseme düşen paranın bir kısmını almağa geldim. Paraya şiddetle ihtiyacım var.

— Ne parası?.

— Yaptığımız vergi kaçakçılığının kârı .

— Senin bunda hak iddia etmene hayret ettim doğrusu. Elimdeki vesikalar senin benden hiçbir alacağın olmadığını gösteriyor.

— Bırak şakayı da bana biraz para ver.

— Kimseye borç vermek âdetim değildir. Kapı aralık kalmış!..

— Senden borç istediğim yok. Hakkım olan parayı istiyorum.

— Senin bende hiç hakkın yok. Hattâ borçlusun bile.

— Bu nasıl cevap dostum. Senden bu alçaklığı, doğrusu hiç beklemezdim. Arkadaşım dediğim sen, sinsi bir yılanmışsın meğer.

— Kapı iyice açık kalmış!...

— Alçak herif. İnsan samimî bir arkadaşına bu kadar ihanet eder mi?

— Ağzını topla. Şimdi polis çağırırım.

— Soysuz, parayı ver.

— Defol diyorum sana.

— Üstelik kovuyorsun ha! dedi ve sigara tablasını, yazıhanede oturan adama fırlattı. Fakat o, atik davranarak eğildi ve tehlikeyi atlattı. Tabla pencere camını kırmıştı. Attığı tablanın hiçbir iş yapmadığını gören öteki, gözleri dönmüş bir halde ve büyük bir hırsla hasmına atıldı. Yere yuvarlandılar. Artık korkunç bir boğuşma başlamıştı Birbirlerine yumruk, tekme ve ellerine ne geçerse savuruyorlardı. İkisinin de ağzından kan akıyordu. Atılan yumrukların hesabı yoktu. Sehpalar devriliyor, koltuklar itiliyordu. Alt alta, üstüste birbirlerini yercesine dövüşüyorlardı. Gürültüyü duymuş olan polisler içeriye girdiler. İkisi de bitkin bir hale gelmişlerdi. Polisler bunları ayırarak götürdüler.

●

İşçi kıyafetli, sakalı uzamış, ayakkabıları oldukça eskimiş birisi, fırın sahibinden iş istiyordu :

— Kaç aydır işsizim. Boğaz tokluğuna burada çalışırım. Hattâ fırında da yatabilirim. Bu kadar ucuz bir işçiyi emin olun, her zaman bulamazsınız.

Fırın sahibi :

— İyi. Fakat bundan evvel nerelerde çalıştın?

— Birçok işlerde bulundum. Tezgâhtarlıktan anlarım.

— Çalıştığın yerlerden bonservis almadın mı"

— Maalesef. Dedim ya, hangi işte isterseniz çalışırım. Sizi memnun edeceğim. Buna ne olur inanın.

— Samimiyetin hoşuma gitti. Seni yanıma alacağım. Fakat doğru çalış.

— Tabiî efendim. Artık size de bir alçaklıkta bulunuursak, biz insanlıktan çıkmışız demektir. Maamafih, böyle düşünmekte de pek haksız değilsiniz. Göreceksiniz sizi nasıl memnun edeceğim.

Yeni gelen işçi böylece fırına girdi. Günler geçtikçe, patron, bu yabancı adamdan memnun kalıyordu Çünkü o, bütün enerjisile çalışıyordu. Tatlı sohbeti herkesi kendisine çekiyordu.

Aradan bir ay geçmişti. Yeni işçi, fırın tezgâhtarlığını yapmaya başlamıştı. Müşterilerile çabucak dost olmuştu. Fakat daimî surette oradan ekmek alan bir uşakla çok samimî konuşuyordu. Tezgâhtar, bu yeni dostuna, en iyi ekmeği veriyordu. Bu uşak zengin bir tüccarın adamı idi.

Tezgâhtar "akrabama vereceğim" diyerek 3 ekmek hazırladı. Bunu işaretliyerek pişirtti.

Bizim uşak, herzamanki gibi üç ekmek istedi. Tezgâhtar büyük bir memnuniyetle, köşede duran, gayet güzel pişmiş olan 3 ekmeği uşağa verdi. Uşak gene biraz çene çaldıktan sonra gitti.

Devamı 5 incide

BÜYÜK MÂCERA ROMANI

KARTALLAR YUVASI

ÇEVİREN: ÖZ-AY

NAMUS SÖZÜ

Bir ara Wiretski'nin sesi yükselmişti.

— Olmaz! diyordu. Artık oynayamam. Size o kadar müsamaha gösterdim, gene de vaziyetinizi düzeltemediniz. Haydi dördünüze birden son bir şans veriyorum. Bunda kaybedersem bütün paralarınızı iade edeceğim gibi borçları da ödenmiş sayacağım. Yok eğer bu sefer de kazanırsam paralarınızı gene iade edeceğim; fakat buna mukabil sizden bir söz istiyorum.

— Ne sözü demişti dördü birden.

— Pek büyük bir şey değil. Kartallar yuvasında bir daha böyle toplanıp içki içmiyeceğinize dair bana namusunuz üzerine söz vereceksiniz.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Malicheski'nin titrek sesi yükseldi.

— Söz! dedi. Eğer kaybedersem...

— Söz veriyoruz!... diye tekrarladı diğer üçü de ayrı ayrı.

Plichta bağırmamak için kendini zor tutuyordu. İskambil oynamak ve ya oynayanları seyretmek için ne kadar can atıyordu kendisi de. Tam bu sırada çiçekliğin kapısı açıldı. Kramer yavaş bir sesle arkadaşını çağırıyordu.

Plichta böyle enteresan bir zamanda çağırıldığı için üzgün yerinden kalktı.

Kramer çok heyecanlıydı.

— Ne o bir şey mi var? diye sordu Plichta.

— Grey de oradaydı. Herhalde bahçıvan haber verdi kendisine. Evvelâ o da oradaydı, sonra gitti. Grey de tavandaki deliğin başına giderek aşağısını uzun uzun seyretti. Herhalde içeriden doğru kapatmamışlardı.

— Eeee sonra?.

— Hiç... Öfkeyle kalktı ve doğruca bahçıvanın kulübesine doğru gitti.

— Haydi. Hemen yatakhaneye dönelim öyleyse.

Koşa koşa geriye döndüler. Yolda Kramer hem koşuyor, hem de anlatıyordu :

— Grey gittikten sonra bir de ben bakayım dedim. Çok küçük bir delikti orası. Yalnız Wiretski'yi gördüm. Ötekilerin sadece elleriyle önlerindeki paraları gözüküyordu. Ortada da bir sürü para dönüyordu. Grey kimbilir ne haşlıyacak şimdi bunları?.

— Öyle mi zannediyorsun?.

— Tabiî. Grey'in yüzünü gördün. Öyle acayip olmuştu ki...

Yatakhanenin penceresini açık bul dular. Kapıdan girmektense buradan atlayıvermek daha münasip olacaktı. Fakat Plichta ayakkabısının çamurunu görünce bundan vazgeçti.

Arka taraftan dolaşıp mutfak kapısına geldiler. Önündeki işe dalmış olan aşçı kadın çocukların geçtiğini görmemişti bile...

Stefan Wiretski heyecandan titreyen elleriyle iskambilleri son bir defa daha dağıtıyor. Yaptığı işin doğruluğuna inanıyor, fakat parasına oynadığı için bir türlü kalbi rahat etmiyordu. Bu ona öyle ağır bir yük gibi geliyordu ki... Şimdiye kadar bunu bir defa dahi yapmış değildi. Ancak arada sırada seyrederdi.

— Yavaş yavaş alışıyorum, diye düşünürken Denidetski eline iki kart alarak :

— Kâfi, başka kart istemem, diyor.

Wiretski'nin elinde bir beşli, bir de papaz var.

Karşı tarafın elinde fazla sayı vardır düşşüncesiyle bir kart daha çekiyor. Bu seferki de bir sekizli. Pek tabiî oyunu kaybediyor. Yüzü bembeyaz kesiliyor, ve iki elinin üzerine dayanarak yerinden doğrulurken :

— Kazandınız, diyor. Paralar sizin olacaktır. Fakat...

Bir müddet duraklıyor, birşeyler söylemek istiyor ve nihayet çıkıp gidiyor. Peşinden koşup arkadaşını kapının dışında yakalayan Bolek Malicheski :

— Söz veriyorum Stefan, diyor. Bu geceki son oyunum olacaktır. Bir daha elime iskambil kâğıdı almıyacağım.

Bunun arkasından Ahrens, Demidetski ve Kozlowski de söze karışıyorlar :

— Biz de... Bizde söz veriyoruz!... diyorlar.

Bunun üzerine Stefan gülümsüyor ve arkadaşlarının ayrı ayrı ellerini sıkıyor.

Wiretski yolu tutmuş, parkın içinden doğru yatakhaneye gidiyor, için-

de sonsuz bir rahatlık duyuyor. Arkadaşları hakkında hiçbir zaman kötü şeyler düşünmemişti.

STEFAN'IN SÜKUTU

Bahçıvanın kulübesinin yanından geçerken birden Grey'le karşılaşıyor, Grey öfkeli bir sesle :

— Neredon geliyorsun?? diyor.

Zavallı Stefan, şaşıyor, kekeliyor. Doğruyu söylemek istemiyor. Nihayet kızararak :

— Biraz hava almıya çıkmıştım, diye cevap veriyor.

— Yaptığın şey çok fenadır Stefan. Bunun farkında değilsin henüz. Derahl benim odaya gel. Seninle bir az konuşmak istiyorum.

İşte Wiretski'nin en çok çekindiği şey de bu zaten. Fakat her ne pahasına olursa olsun yine hiçbir şey söylememeğe karar veriyor.

Yarım saat sonra, toplantının nihayetinde Grey, bütün ısrarlarına rağmen akşamki mesele hakkında hiç malûmat alamıyor.

Gery'i en fazla düşündüren mesele, Wiretski'nin bildiklerini açıklamayıp birkaç kaçamak cevaptan sonra susup kalması oluyor. Ne kulaklarına, ne de gözlerine inanmak istemiyor. Wiretski'nin sükûtu altında bir şeylerin gizli olması icabettiğini düşünüyor.

Stefan Grey'in odasından çıkınca derin bir nefes alıyor. Müdürün sual dolu keskoin bakışlarını zaman zaman gözlerinin içinde hissederek ürpermekten kendini alamıyor.

Binaya girince ilk karşılaştığı kimse kapının hemen yanında Plichta ile Kramer oluyor. Yoksa bunlar, Grey'le aralarında geçen konuşmayı dinlemişler miydi?. Bir an durakliyarak onları kontrol ediyor ve sonra yanlarına yaklaşarak :

— Ne yapıyarsunuz burada? diyor. Bu saatte işiniz ne?.

Plichta :

— M. Galetski'yi bekliyoruz, diye cevap veriyor.

Stefan bunun üzerine odasına doğru uzaklaşıp gidiyor. Oda kapısı henüz kapanır kapanmaz Plichat'nın kulağına eğilen Kramer :

— Gördün mü ne kadar heyecanlı; diye fısıldıyor.

— Pek tabiî değil mi? Arkadaşlarını ele vermemek için kendisini böyle müşkül duruma sokmak kolay değildir herhalde.

— Hayır, olmaz. Grey'in Wiretski'den şüphelenmesine müsaade etmemeliyiz. Hepsini kendisine anlatmalıyız.

— Arkası var —

80 GÜNDE DÜNYA GEZİSİ

GÖNÜLLÜ KAHRAMAN

BEAUNUN CESEDİNİ GÖRÜNCE SENİN BURALARDA OLDUĞUNU ANLADIM.

NE İSE İKİMİZ SAĞ KALABİLDİK!.

FRANSIZ SUBAYLARINDAN NASIL KURTULACAKTIN? NEREYE GİDEBİLECEKTİN?

ONUN HİÇ AKLINA GELMEYECEK BİR YERE! KALENİN ALT KATINA SAKLANMIŞTIM!

İKİ GENÇ, ASİL KARDEŞLERİ BEAUNUN ÖLÜMÜNE ÇOK ÜZÜLMÜŞLERDİ. FAKAT NE DE OLSA SAĞ KALABİLDİKLERİ İÇİN TANRIYA ŞÜKRETTİLER...

KALEYİ SEN Mİ ATEŞLEDİN DİGBY?.

EVET! FAKAT SEBEBİ VAR. BEAU YA [illegible] BİR TÖREN YAPTIM. [illegible] UCUNDA YATAN B[illegible]DEKLE....

BEAU JESTENİN HAZİN CENAZE TÖRENİ... FRANSIZ LEJYONUN ÖLÜ ASKERLERİNİN TEŞKİL ETTİĞİ BİR MUHAFIZ KITASI... VE AYAKLARI DİBİNDE, ŞU MEL'UN LE JAUNE....

İNGİLTEREYE DÖNMELİYİZ. BEAUNUN HALAMIZA VERİLECEK BİR PAKETİ VAR!

LEJYON ASKERLERİNDEN ÖDÜNÇ İKİ DEVE ALARAK HUDUTU AŞARIZ!.

-ARKASI VAR-

UÇAN DAİRELERİN ESRARI

BAŞKAN, PROFESÖR BREAK HİÇ BELLİ ETMEDEN YANLARINA YAKLAŞMIŞTI.

AMERİKALI PİLOTLARIN HAYDUTLAR GİBİ HAREKET ETMESİNE ASLA MÜSAADE ETMEM. İLİM, SİLAHLA MUHAREBE ETMEZ.

GÜNLER BÖYLECE GEÇTİ. PİLOTLAR, ESRARENGİZ DAİRELERİN GÖRÜNDÜĞÜ YERLERİ ARAŞTIRIP DURUYORLAR. BİLLY DE HIRSINDAN ÇILGINA DÖNÜYORDU.

GÖK YÜZÜ UÇAN DAİRE DOLU. BEN BİR TANE BİLE GÖRMEDİM.

ÇOK DEFALAR, UÇAN DAİRE DENİLEN ŞEYİN, TECRÜBE İÇİN ÇOK YÜKSEKLERE UÇURULAN BALONDAN BAŞKA BİR ŞEY OLMADIĞI ANLAŞILIYORDU.

PİLOTLAR ARASINDA BİR BIKKINLIK BAŞ GÖSTERMİŞTİ.

HİÇ BİR ŞEY ELDE EDEMİYORUZ...

PROFESÖR BREAK ARKADAŞLARININ BU DURUMUNU SEZDİĞİ İÇİN ONLARI SIRAYLA İZNE GÖNDERİYORDU. NİHAYET SIRA, JESS İLE ONUN YANINDAN HİÇ AYRILMAYAN BİLLY'YE GELMİŞDİ.

NE RAHAT DEĞİLMİ? F. 74 DEN DAHA RAHAT OTURUYOR İNSAN!

BEN DE ÖYLE DÜŞÜNÜYORDUM ŞİMDİ.

GECE OLUYORDU ARTIK. BÜYÜK HAVA GEMİSİ D.C.4 DE KUVVETLİ MOTORLARININ ÇIKARTTIĞI SES İÇİNDE İLERİ DOĞRU KAYIYORDU.

BİLLY TELAŞLA JESSİ DÜRTTÜĞÜ ZAMAN UÇAKTA Kİ YOLCULARIN HEMEN HEPSİ UYUYORDU.

BAK-BAK!

BİR KAÇ SANİYE İÇİNDE, SİGARA ŞEKLİNDE FAKAT BOMBARDIMAN UÇAKLARINDAN DAHA BÜYÜK BİR NAKİNE YANLARINDA BELİRDİ.

...VE MÜTHİŞ BİR HIZLA UZAKLAŞTI, BULUTLARIN ARASINA DALDI, GÖZDEN KAYBOLDU...

D.C.4. ÜN PİLOTLARI DA BU TUHAF CİSMİ GÖRMÜŞLERDİ.

HAYAL GÖRDÜĞÜMÜZÜ ZANNETMİŞTİK ÖNCE...

HAVA MEYDANINDA JESS'İ BAŞKA BİR SÜRPRİZ BEKLİYORDU.

WİNTER, ÇABUK BİR ARABAYA BİNELİM! SENİ ALMAYA GELDİM. YENİ BİR İŞ ÇIKTI!..

ARKASI VAR

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Maddî ıstıraptan gözleri yaşardı. Buradan nasıl kurtulacağını düşünmeğe bile cesareti yoktu; çünkü bu vaziyette, çetenin merhametinden ve ya harikulâde tesadüflerden başka ümit edilecek hiçbir şey olmadığını hemen anlamıştı.

Aksi gibi, kendisi bir işaret vermedikçe hiçbir hareket yapmamalarını memurlara şiddetle tenbih etmiş bulunuyordu. Fakat bir saat, iki saat, üç saat geçtikten sonra hiçbir işaret almıyan bu memurlar ne yaparlar?. Tabiî vaziyeti âmirlerine haber vereceklerdir; o vakit Katinanın evi de, apartıman da basılır ve Mehmet Rızayı bulurlar, fakat... Belki de ölü olarak! Çünkü yaşlı polis hafiyesi şimdiden güçlükle nefes alabiliyordu. Bulunduğu yerin havası o kadar bozuk ve ağırdı ki, esasen uğradığı büyük asabî sarsıntı yüzünden kalbi rahatsız ve intizamsız bir tarzda çarpan Mehmet Rızanın bu tazyika dayanamaması pek mümkündü. Göğsünün içinde sıkıntılar, yüreğinde baygınlıklar duyuyordu. Kendi haline bıraksa kalbi duracak gibiydi; fakat birçok tecrübelerle biliyordu ki vücudümüzün içeri âzasının faaliyetlerini de irademizle idare etmek az çok mümkündür : Kalbimize kuvvet vermek, hazım cihazlarını faaliyete sevketmek, istediğimiz kadar derin nefes almak, hattâ geğirmek iradeye tâbidir. Fakat kendinde bu kuvvetin tükenmeğe başladığını hissediyordu.

Bir iki defa uykuya dalar gibi olmuştu. Fakat yüreğinde boğulur gibi bir sıkıntı ile çırpınarak uyandı. "Ne oluyorum? Gürültüye mi gidiyorum?." diye düşündü. Hayatında buna benzer kaç tehlike geçirmişti. Hepsinde de onu korkutan şey ölüm değil, düşmanlarının elinde ve esaret içinde can vermenin zilleti idi.

Fakat bu vaziyette isyanı düşünmenin esarete katlanmaktan daha gülünç olduğunu sezdi ve kendini bıraktı. Hiç kımıldamıyor, artık gittikçe kısalan hafif nefesler alıyordu. Vücudünden bütün kuvvetinin süzüle süzüle eksildiğini hissetti. Bu gidişin istikameti ölümdü.

●

Bir aralık tekrar uykuya dalar gibi olmuştu. Bir gürültü duyarak uyandı : Bir kapı açılıp kapanıyor, bir şeyler yuvarlanıyor, Rumca küfürler duyuluyordu :

— Psafa plâyaki eki!..

Mehmet Rıza bu sözün "yat, geber orada!" mânasına geldiğini biliyordu ve kendi kendine : "Yanıma biri daha geldi!" dedi. Fakat kimdi bu gelen? Memurlardan biri mi? Başkası mı? Onun da ağzı tıkalı olduğu için konuşamıyacaklar ve karanlıkta birbirlerini göremiyeceklerdi. Belki ikisi de birbirinin kim olduklarını anlıyamadan can vereceklredi.

Bu düşünce, sessizliği ve karanlığı daha çok hissettiriyor, yanına bir adam geldiği halde, Mehmet Rızaya yalnızlığının azabını daha çok çektiriyordu. Kendini tekrar ölüm uyuşukluğuna benziyen sıkıntılı ve ağir bir uykuya teslim etti.

Bir gürültü daha olmuştu. Küfürle rarasında içeriye bir adam daha atıldı.

Mehmet Rıza uyku ve baygınlık arasında geçen zamanları tahmin edemiyordu. Acaba uyku arasında içeriye birkaç adam daha atıldı da Mehmet Rıza farkında olmadı mı? Kimdi bunlar? Memurlar mı? Hıristo çetesi, polis kuvvetlerini birer birer toplıyarak buraya hapis mi ediyor?

Birdenbire Mehmet Rızanın gözleri kalmıştı. İlkönce ne tarafatn geldiğini göremediği bir ışık peyda oldu. Aydınlığın geldiği tarafı nihayet farkeden polis hafiyesi, bir merdivenin üst basamağında, elinde büyük bir mum feneriyle duran bir adam gördü. Herif basamakları indikçe ışık yaklaşıyor ve ortalık daha iyi görünüyordu. Mehmet Rıza yavaş yavaş aydınlığa alışan gözlerini ala-

bildiğine açtı. İlkönce iki adım kadar ötesinde yüzükoyun yatan üstü bir pardesü ile örtülü bir adam ve biraz daha ötede bir adam daha gördü. Kendisi gibi onların da ağızları, kolları ve bacakları bağlıydı. Kısa bir bakışta etrafı gözden geçirdi. Fıçılar, tenekeler, kavanozlar, bir kimyahane eşyasını andıran cam borular, süzgeçler vesaire gözüne iliştiği. Burasının bir eroin imalâthanesi olduğu hakkında, biraz evvelki tahmininin yanlış olmadığını görüyordu.

Fenerli adam, son basamağa kadar indi, sonra her üçüne de ayrı ayrı baktı ve bir kahkaha salıverdi. Çatlak bir sesi vardı, Rum şivesile, fakat oldukça düzgün bir şive ile :

— Hele şu havagazını yakalım da sizi birbirinize tanıştırayım, dedi.

Bir çamaşır teknesine benziyen ve içinde bir sürü kimya âletleri bulunan yüksek bir yerin arkasındaki havagazı lâmbasını yaktı. Ortalık gündüz gibi aydınlık oldu.

Herif feneri söndürdü ve Mehmet Rızanın iki adım ötesinde yüzü koyun yatan adama yaklaşarak kundurasının ucuyla onu dürttü, sonra onu arkası üstü yatırdı.

Bu, Mehmet Rızanın hiç tanımadığı sarışın ve temiz giyinmiş bir adamdı. Şakağından kanlar akıyordu.

Mehmet Rıza daha öteki adamı görmemişti.

Herif bir kahkaha daha attı. Sonra Mehmet Rızaya yaklaşarak üstüne eğildi :

— Haydi bakalım, yüzüme iyice bak: Hıristo benim. Fantoma Hıristo ! Ben de seni tanıdığıma memnun oldum, Rıza !

Polis hafiyesi onun yüzüne dikkatle bakmaktan kendini alamadı : Kup kuruu bir adamdı. Yanakları çukur, çekik ve upuzun yüzünde, akları kireçli bir madde gibi parlayan ufacık, simsiyah gözleri vardı. Ağzı büyüktü ve lâf söylerken bir mahzenin kapağı açılmış gibi içinin her tarafı, alt ve üst dişleri görünüyordu. Sıska vücudüne göre çok iri, kalın damarları kabarık elleri vardı.

— Bak, bak, dedi, iyi bak! Madam Ridvayın kızkardeşini dıvara gömen bu ellerdir. Bugün denizde silâhı çeken de bu ellerdir. Şimdi üçünüzün canını cehenneme de bu eller yollıyacak Ondan evvel sizi birbirinize tanıtmak isterim. Senin yanın da yatan şu sarışın adam, bir aydır peşinde koştuğun ve vaktile bana ortaklık eden Arsen Lüpendir! Daha ötede yatan da senin eski ahbabın Çingöz Recai!.

— Arkası var —

Korkunç intikam

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

Ertesi günün gazeteleri büyük puntolarla şu haberi veriyorlardı : "Ticaret işlerile uğraşan zengin bir tüccar, uşaklarile beraber evinde ölü olarak bulundu."

Bu dehşetli haber şehirde büyük bir heyecan uyandırdı. Bütün her yerde, bu esrarlı ölüm hâdisesi konuşuluyordu. Herkesin içine büyük bir korku düşmüştü. Kurtpolis, bu esrarlı cinayeti çözmek üzere işe girişti.

Evdeki cesetler Morga kaldırılmıştı. Yapılan otopside bir zehirlenme olduğu meydana çıktı. Kurtpolis için, iş artık kolaylaşmıştı. Pürosunu söndürerek cebine koydu. Bir taksiye atlıyarak vaka yerine geldi. Aldığı malûmata göre; yemeklere yapılan analizde, şüpheli hiçbir madde çıkmamış. Fakat bu aile nasıl zehirlendi?. Kurt polis; bu zorlu vaziyetten kurtulacağına inanmıştı. Meseleyi, başka yönden incelemeyi daha doğru buldu. Ve gizlice, ölen tüccarın yakın arkadaşlarını, akrabalarını tahkik etti. Uşakların akrabaları mı bu işe sebeb olmuştu? Yapılan araştırmalar, bunun varid olmadığını göstermişti. Kurtplois, çok kapalı gözüken bu korkunç cinayetin ilk ipuçlarını ele geçirmekte gecikmedi. Ölen tüccarın, bundan bir müddet evvel birisile çok fena dövüştüğünü öğrenmişti. Fakat bu adam meydanlarda yoktu. Yapılan bütün araştırmalara rağmen bu adam bulunamadı.

Birçok kimseler, bu işin çözülemiyeceğine inanmıştı.

Kurtpolis, pürosunuu yakmış, derin düşüncelere dalmıştı. O şöyle düşünüyordu : "Köpekleri de zehirlendikten sonra, bunun yenen bir şeyden olduğu muhakkak. Fakat, evde bulunan bütün yenilen içilen madde lere yapılan analizde, hiç bir şey bulunmadı. Köpek ne ile zehirlendi?. Hem, evde hiç de ekmek yoktu. Bunlar yemeği ekmeksiz yemediler ya!"

Kurtpolis, neşe ile yerinden fırladı. Doğruca, vaka yerine gitti. Hiç bir yere bakmadan köpeğin kulübesine girdi Orada bozulmuş biraz yemek ve ekmek parçaları vardı. Bunları alarak Lâboratuara götürdü. Yapılan analizde, yemekte birşey çıkmadı. Fakat, ekmekte şiddetli bir zehirin bulunduğu uanlaşıldı.

Civar fırınlara derhal baskınlar yapıldı. Fakat zehirli hiçbir ekmek ve zehir maddesi bulunmadı. Fırın işçileri, teker teker sıkı bir sorguya çekildiği zaman, yeni gelen bir arkadaşlarının akrabası için ayrı 3 ekmek yaptığı, öğrenildi. Hakikat artık meydana çıkmıştı.

O, intikamını almıştı. Fakat, adalet de onu idam etmekle cezasını verdi.

Ellerinde puslaları vardı, haritaları vardı. Fakat nerede bulunduklarını bilmiyorlardı. Uçakları havada tutuş muş ve onlar paraşütlerle kendilerini aşağıya atmışlardı. Yere iner inmez, nereye düştüklerini araştırmışlar, fakat bir türlü anlıyamamışlardı. Çünkü, haritada onların bulundukları yer bir göl olarak gösteriliyordu. Yüksek dağların tepesinde büyük bir göl.

İçlerinden biri :

— Bu ne biçim yer diyordu. Sakın uçaktan atlarken yer yüzüne diye başka bir yıldıza düşmüş olmıyalım...

İhtiyar bilgin kaşlarını çattı :

— Haydi haydi, saçmalama! Öyle şey olur mu hiç!

— Peki öyleyse neredeyiz?

Buna bilgin de karşılık bulamıyordu. Fakat o, ötekiler gibi aceleci değildi.

O gün ihtiyar bilgin, bulundukları yeri keşfetmek için, etrafı dolaşmıya çıktı. Kalan dört arkadaşı kendilerine çadır kurmak, ateş yakmak ve yiyecek bulmak işine koyuldular.

Birdenbire içlerinden biri bir çığlık attı : Hepsi dönüp baktılar ve onun gösterdiği yere gözlerini çevirdiler.

Başlarının üstünde, yüksek ağaçların tepesinde dallar sallanıyor, kocaman beyaz birşey görünüyordu.

İlkönce kuş sandılar. Fakat bu kadar büyük kuş olamazdı.

Biri :

— Hortlak! diye haykırdı.

Sahiden ağacın tepesinde görünen şey masallarda, hikâyelerde anlatılan hortlaklara benziyordu.

Bu anlaşılmaz mahlûk, kendisini daha iyi göstermek istiyormuş gibi, ağacın dalları arasından sıyrıldı ve havada süzüldü :

Baştanbaşa bembeyazdı. Boyu bir insan boyu kadardı. Kanatları bir metre kadar açılıyor, ondan sonra arkaya doğru kıvrılıyordu. Kuş, yahut hortlak kanatlarını çırparak uçtu ve yavaş yavaş süzülerek adamların üzerine doğru alçaldı.

Dört arkadaş, ne olduklarını anlılamadıkları bu mahlûkun, kendilerine doğru geldiğini ve üzerlerine çullanacağını görünce, kaçışmıya başladılar.

Dördü de birer ağacın dibine sinmişler, her ihtimale karşı, tüfeklerini hazırlamışlardı.

Fakat, bu garip ülkenin anlaşılmaz mahlûku, orada yeni gelen misafirlere o günlük fazla nezaketsizlik göstermedi. Yere kadar alçalıp onları korkuttuktan sonra tekrar yükseldi ve ağaçların üzerinde gözden kayboldu.

İhtiyar bilgin dönünce olup biteni kendisine anlattılar. Bilgin bir kahkaha attı :

— Rüya görmüşsünüz ayol! dedi. Hiç öyle şey olur mu? Ben hiç kitapta öyle bir hayvandan bahsedildiğini okumadım.

— Biz de hayvan olduğunu iddia etmiyoruz ki! Belki de bir hayalet, bir hortlaktı.

O akşam yemeklerini yediler, sonra ateşin çevresine dizilerek öteden beriden konuşmaya başladılar. Fakat ihtiyar bilginden başka hepsinin aklı o gün gördükleri şeyle meşguldü.

O kadar dalmışlardı ki, birdenbire bir çığlık işittikleri zaman, yerlerinden sıçradılar ve ilk bakışta gözlerine inanmadılar :

Gündüz gördükleri o beyaz kanatlı "hortlak" içlerinden birini kaptığı gibi havalanmıştı.

Arkadaşlarının anlattığına inanmıyan ihtiyar bilgin, şimdi bu garip mahlûku gözleriyle görmüştü. Fakat yine onun bir hortlak olduğuuna inanmıyordu.

Dördü birden yerlerinden fırladılar. Fakat ne yazık ki uçamıyorlardı. Düşmanları ise, avını kaptıktan sonra ağaçların üzerinden uçmuş, gecenin karanlığında kaybolmuştu.

Dört arkadaş, tüfeklerini kaparak her biri bir yana koştu. Fakat sabaha kadar boş yere dolaşıp durdular. "Hortlak" kaçırdığı arkadaşlarını ancak ertesi sabah, ortalık aydınlandıktan sonra, bir ağacın dibinde baygın buldular.

Zavallı delikanlı, kendine geldiği zaman dört bir yanına korka korka bakındı. Arkadaşlarını tanıyınca derin bir nefes aldı. Kendisine :

— Nasıl kurtuldun? diye sordular :

Öteki anlattı :

— Uçan adam ,beni uzun müddet götürdü. Kolları arasında öyle sıkı sıkı tutuyordu ki, kurtulmak değil, nefes almak bile kabil değildi. Nihayet bir ağacın üzerine konduk. O zaman hemen kaçmıya baktım. Dal lardan aşağı tutuna tutuna iniyordum. Fakat bir aralık ayağım kaydı, yere yuvarlandım. Ondan sonrasını bilmiyorum.

●

Bu işi bir türlü halledemediklerini oldular. Yola çıktıkları gün ihtiyar görünce, buradan bir an evvel çıkıp gitmekten başka bir şeyi düşünmez bilgin :

— Hortlak olamaz, diyordu. Bu herhalde insana benzer uçak bir yaratık olacak. Yahut da hayal gördük!.

Kimse ses çıkarmadı. Fakat korku hâlâ içlerinden gitmiyordu.

— S O N —

MANDRAKE

RAKOF'UN UŞAĞI APTULLAHA DEVİN KAÇTIĞINI HABER VERDİ.. APTULLAH DERHAL EFENDİSİNE KOŞTU...

ARTIK YETER! MANDRAKENİN ŞAPKASINI BIRAKIN. UYANIRSA BELKİ DARILIR!

SUZİ MANDRAKE LÂFINI EDİNCE DEV İNTİKAMINI HATIRLIYOR..

HEY! NE YAPIYORSUNUZ ÖYLE?

YÜRÜ MANDRAKEYİ BULALIM! KLAGAYI KİM SERBEST BIRAKTI? SEN Mİ, RAKOF MU? SÖYLE!.!

BU GÜRÜLTÜLER DE NE OLUYOR?

ABDULLAH KAPIYA YÜKLENDİ...

BU SIRADA...

AMA SİZ ÇOK OLUYORSUNUZ! ONU UYANDIRACAKSINIZ!..

KLAGA MANDRAKEYİ PENCEREYE DOĞRU GÖTÜRDÜ...

ABDULLAH BU KORKULU MANZARA İLE KARŞILAŞIYOR...

DEV YENİ DÜŞMANI GÖRÜNCE MANDRAKEYİ BİR AN BIRAKTI...

HAYIR! ONU BURADA BIRAKMA: YATAĞINA GÖTÜRELİM.

ABDULLAH HİÇ TEREDDÜT ETMEDEN CANAVARA ATLADI.

ARKASI VAR.

BAY TEKİN

MÜ ZMMEL BİR YÜZÜCÜ OLAN Çİ, NEHİRİ DE İYİ BİLDİĞİNDEN, ÇARPACAK AKINTILI SULARI AŞMAYA MUVAFFAK OLMUŞ VE KARŞI KIYIYA VARABİLMİŞTİ...

YÜKSEK DALGALARDAN KORKAN DALE, BAYTEKİNİN BOYNUNA SARILARAK "SEVGİLİM, BURADAN KURTULAMAYACAĞIZ" DİYE BAĞIRIR.

OH ÇOK ŞÜKÜR GELDİM. ARTIK ONLAR KURTULAMAZLAR!

BANA NE? BEN OPTİKDEN KURTULDUM YA!.. ŞİMDİ DERHAL VANGO İLE BULUŞMALI..

ARKADAŞLARINI BIRAKAN ÇİŞİMDİ İNTİYATLA NEHİR KIYISINDA İLERLEMEKTEDİR....

BİR BALIKÇI! DENİZE AÇILMADAN HAREKETE GEÇMELİYİM!

SESSİZCE YAKLAŞAN ÇİŞ, BALIKÇIYA ANİ BİR DARBE İNDİRİR...

BU SIRADA BAYTEKİNLE DALE DAHA NEHİRİN ORTASINDA DALGALARLA PENÇELEŞMEKTEDİR..

ÇİŞİ İSE FİKİRLERİNİ TATBİK ETMİŞ VE VANGOYU BULMAK ÜZERE YOLA ÇIKMIŞTI BİLE...

ARKASI VAR